

ПОСЛУШНИЦА

Твоятъ образъ ми бѣ пжтеводна звезда,
твоятъ образъ бѣ въ мойта килия.
И напразно се ми хъ съсъ светена вода,
не пропуснахъ света литургия,
на Кръстовденъ въвъ кръста Господенъ се врекохъ
и прочетохъ три пжти псалтира . . .
Една нощъ власеницата тъмна съблѣкохъ
и напуснахъ сама мѣнастира.

Ти ме взе, както взимаме зрѣлия наръ,
вече самъ полетѣлъ къмъ земята.
И нима любовта ни не е Божи даръ
и сълзитѣ — причастие свято. —
А защо виждамъ кървава рана отъ щикъ
твойтъ устни когато цѣлувамъ?
О защо ми се мѣрка Христовия ликъ,
и Разпятие вѣчно сънувамъ?